

Muldyr under Aaget.“ — En Købmand skrev en Gang i et Cirkulære, at han ønskede at fortsætte Forretningen i samme „Aand“ som sin Forgænger. En anden Købmand mente, at dette Ord burde stryges, „da det ikke hørte hjemme i Forretningslivet.“ Det gik ham sagtens som Heines Venner, da han fortalte dem, at han under sit Arbejde undertiden følte som Vingeslaget af en stor Fugl over sig. De rystede paa Hovedet og sagde, at sligt var aldrig passeret dem!“

Det, jeg har søgt at paavise, er altsaa, at en Mands Gerning frembringer ethiske Værdier foruden det materielle Udbytte. Dette kan og skal ikke undværes eller misagtes. Det er for en ærekær Mand den Belønning, som Samfundet yder ham for vel udført Arbejde. Men foruden dette Tegn paa Samfundets Tilfredshed, skal han hver Dag selv føle, at han ogsaa tilfredsstiller den urimeligste af alle sine Kunder, nemlig sig selv. Og endelig — skulde det ikke kaste en ethisk Straaleglans over den af Hr. M. saa ringeagtede Erhvervs-virksomhed — Arbejdet for Penge — at det udføres under den festlige Følelse af, at det er Kilden til Familiens Vel-færd, Skaberen af de Tusind Hjem! Med det staar og falder Hjemmet og dermed dets ethiske Værd.

Dermed vil jeg slutte dette Forsøg paa et lysere Billede af „Nutidsmanden med Hensyn paa Erhvervet“ end det, Hr. Marstrand har skitseret.

Louis Petersen.

Nye Bøger.

Anton Andersen: „*Danske Forfatterinder*“. Det er ikke helt rigtigt, naar Forfatteren i sin Fortale siger: denne Bog har ingen Forgænger. Dens nærmeste Forgænger er rigtignok 150 Aar gammel, men derfor bør den dog ikke glemmes. Mere mærkeligt er det, at den Slags Bøger overhovedet skrives. Da Schønau i 1753 udgav sin Bog om „Danske lærde Fruentimmer, som ved deres udgivne eller efterladte Skrifter have gjort deres Navne bekendte“, var hans Bevæggrund den, at man overhovedet slet ikke optog Forfatterinder i den Tids Forfatterlexika. Den Mangel, som herved føltes, vilde han afhjælpe. Nu staa Kvinderne Side om Side med Mændene baade i „Erslev“ og i „Halvorson“ o. a. s. Men naar det gælder den kritiske eller Literaturhistoriske Behandling, bliver dog i Almindelighed — f. Eks. i P. Hansens Literaturhistorie — Kvinderne opført for sig selv som en Klasse, der